

העם

קרב בדרום

עוד בטרם הספיק הגבול המזרחי עם ירדן להרגע מפעולת סמוע, שב הגבול הדרומי ועלה לכותרות. כמו ברוב המיקרים עד מיצע סיני, היתה גם הפעם הפעילות בי אחרי.

פיפר של חיל האוויר, שהיה בפעולת סיור שיגרתית באזור בארותיים, סמוך לגבול המצרי, יורט על ידי שני מטוסי מיג 19. הודות לכושר טיסתו הנמוכה, הצליח פיפר לתמרן ולהתחמק. אולם ברור היה, שאילו נמשך המגע לתקופה כלשהי נוספת, היו המיגים מפילים את המטוס האיטי. הפיפר ניצל, כאשר הופיעו שני מירזים של חיל האוויר הישראלי. הקרב בינם לבין המיגים נמשך שתי דקות בלבד. תוצאותיו נחרצו מראש: המירזים המהירים, העולים בהרבה על כושר המיגים מסוג זה, פגעו במטוסים המצריים והפילו אותם.

לדברי ההודעה הרשמית התנהל הקרב בצד הישראלי של הגבול. מטוס אחד התרסק באויר, מפגיעת טיל אוויר-אוויר. השני נפל בצד המצרי, קרוב מאד לקו הגבול. לכאורה, היתקלות שיגרתית וחסרת חשיבות. אולם היא העידה על העצבנות לאורך הגבולות, כשהצבאות הערביים מתוחים לקראת האפשרות של פעולה ישראלית יזומה בקנה מידה רחב, באחד הגבולות שלנו.

סטודנטים

דרד 1966

ביום הראשון השבוע בשעה עשר לפני הצהריים קרא אליו רקטור אוניברסיטה היברית, הפרופסור נתן רוטנשטיין, את יורט הסטודנטים, עלם דוברונסקי.

"אני מציע", אמר הרקטור לסטודנט, "העלאה של 50 ל"י בשכר היסוד". חמש שעות אחרי כן, טלפן לעלם השר ישראל ברזילי. "אני מוכן ל-75 ל"י הודיע. במשך שעות אחר הצהריים הטריח השר הנכבד את עצמו עוד כמה וכמה פעמים לטלפון. מדי פעם ניסה להציע לראשי הסטודנטים הצעות אחדות.

בשעה שמונה ושלשים בערב הסתיימה הקומדיה. שיחה טלפונית מתלאביב לי מזכירת הממשלה, הבהירה לסטודנטים, כי הממשלה החליטה עוד בשעה שתיים-עשרה של אותו יום, על העלאת שכר הלימוד בכל המוסדות להשכלה גבוהה בארץ.

"אנחנו שובתים", הודיע כמה דקות מאוחר יותר ארי קאופמן, יושבראש התאחדות הסטודנטים, ו-28,000 הסטודנטים יצאו למאבק הגדול ביותר בתולדותיהם.

באמצעים הידועים. ההתרחשויות של היום בו פרצה השביתה היו אופייניות למדיניות החלם של הממשלה. איש כבר לא חשב על עקרונות. "המטרה שלנו", הסביר אחד השרים, לנציגי הסטודנטים שביקרו אצלו, "היא לצאת בכבוד מהעניין. אנחנו לא יכולים לוותר סתם ככה". לשטיכך גייסה הממשלה את רקטור אוניברסיטה, שימשם כמתחן.

אלא שהתכסיסים הידועים על עזרו הפעם. אחת השביתות הגדולות ביותר בתולדות המדינה החלה השבוע.

כמה שעות לאחר שהחלה — החלו לה לחם בה באמצעים הידועים. קול ישראל שכה, כרגיל, שהוא שרות-שידור ממלכתי, טרח להיכיר בכל מהדורות החודשות שלו, כי בסך-הכל שובתים הסטודנטים בשל העלאה, חסרת ערך לכאורה, של 100 ל"י.

אלא, שהסטודנטים במדינה שבתו השבוע לא על סכומי כסף. הם שבתו למען עיקרון: כי כל תביעות הסטודנטים הסתכמו בדרישה, ששכר הלימוד באוניברסיטאות יקבע על ידי קריטריונים אובייקטיביים ולא יהיה נושא של ויכוחים מדי תחילת שנה.

"יש לנו כוח". בירושלים, ניגש סטודנט דגש ביומה הראשון של השביתה למרצה למדעי-המונייה ואמר לו: "אני רוצה ללמוד". "בסדר", השיב המרצה, שנכנס עם תלמידו היחיד לאולם-ההרצאות. "היום", הכריז ה"מרצה", "יתקיים השעור בצורה של שאלות ותשובות. מי, שלא ידע להשיב על השאלות, יקבל ציון שלילי". מפר-השביתה המבוהל נמלט מהאולם כל עוד נפשו בו.

המרצה לא הסתפק בכך, העביר את שם הסטודנט ליורט אגודת הסטודנטים. "צריך להעניש מפיר-שביתה", הסביר לו. סיכם בטאון הסטודנטים דורבן, שהופיע בגליון מיוחד: "יתכן שצנצור ללמוד מדידינו, הסטודנטים ההודיים העולים על

ניידלהי. ייתכן שנצטרך להיזכר בסטודנטים ההונגריים, מחוללי המרד לפני עשר שנים. "הגיע הזמן שנמרוד את מרד 1966. ה"שאלה: איזה צבא יביאו נגדינו?" סיכם סטודנט תל-אביבי: "זהו איחולת

הפלת המיג: תמונות אלה צולמו במסרמת המיראז', בקרב עם המיג 19. בתמונה העליונה, המיג לפני הפגיעה. התמונה האמצעית מראה את הפגיעה, והתחתונה מראה את המיג מתפוצץ, מפגיעת הטיל הישראלי.

שביתת הסטודנטים: קבוצת סטודנטים וסטודנטיות, חלק מ-28,000 הסטודנטים השובתים, עומדת ליד שלטים כפתה אוניברסיטת תל-אביב. השלטים מודיעים על השביתה הכללית של הסטודנטים.

לחשוב שאנו שובתים פה כולנו בגלל כמה שרות לירות. או בגלל עניין אישי. אנחנו נלחמים למען אינטרס לאומי: למען מדינה שיש בה ערך לאדם החושב.

● איסר הראל, מי שהיה ראש המוסד המרכזי לביון, לא יזכה לסיפוק מהחלטת המוסד לביקורת של מפא"י, ויחדש לי קראת סוף השבוע את מסעו נגד אשכול. המוסד לביקורת יזחה את תביעתו של הראל לערוך בירור בינו לבין ראש הממשלה, בקשר ל"תביעתו לצדק ולביטול הגורמים שהביאו להתפטרותו.

● ראש עיריית תל-אביב, מרדכי נמיר, עשוי להתפטר מי תפקידו, מסיבות רפואיות. נמיר, המאושפז מזה כשבועיים, סובל מזדעזע מוח קשה. במקומו יכהן יהושע רבינוביץ, סגן ראש העיר.

● ועידת מפא"י, שנועדה לי התקיים בעוד חודשיים, תידיחה. הסיבה הרשמית שתיתן: מחלתה של מזכירת המפלגה, גולדה מאיר. גולי

דה מרותקת למיטתה מאז יום השישי האחרון, עורכת את ההתייעצויות החשובות בביתה שבמת-אביב.

● צפה להחלטה ממשלתית, שתגדיר את הנתונים הסטטיסטיים טיים על האבטלה כסוד כטי חזני, האסור כפירסום.

● המאבק בין אהרון כידן, יועצו של אשכול, לבין אלי ניר, סגן הכתב המדיני של "דבר", על תפקיד דובר משרד הבטחון, יוכרע השבוע. מרים אשכול, הסרי

ענת כי כידן הוא פספוס, מבקשת לי הרחיקו. אלי ניסן עשוי לקבל את הי משרה, כפיצוי על משרה נכבדה בי קול ישראל שהובטחה לו, ונמסרה לאחר.

● המפקח על היהלומים בי משרד המסחר והתעשייה עשוי להגיש תביעה נגד היהלומן יהודה זים. זים קיבל מיליון דולר לפני כשנה וחצי, על מנת לקנות יהלומים לגמייס, ולהחזיר את הכסף עם מכירת היהלומים המלוטשים בחו"ל. אולם מי שעבר זמן רב והכסף לא הוחזר, התי

ברר שאין בידי זים מלאי מספיק של יהלומים. גם בהסדר נוח, של תשלומים חלקיים, עליו הוחלט לפני חודשיים. לא הצליח זים לעמוד.

● צבי דינשטיין, סגן שר-הבטחון, יפנה את הדירה שי-הועמדה לרשותו על-ידי משרד-הבטחון כרחוב בלון בתל-אביב. דינשטיין יחזור לדירתו הישנה בצהלה, אותה קיבל גם כן ממשרד-הבטחון. לעת עתה משכיר דינשטיין את ביתו בצהלה לדייר מישנה. את דירתו הפרטית בירושלים ימשיך לחזוק.

● ישראל תקבל השנה מן הבנק העולמי הלוואה של 15 מיליון דולר בלבד, לעומת 20 מיליון בשנה שעברה. הלוואה מוקטנת זו תינתן בתנאי שהכסף ינוצל כולו לרכישת ציוד תעשייתי בחו"ל — תנאי שלא הועמד אשתקד. משלחת של הבנק העולמי סיררה בארץ בשבועות האחרונים, בדקה את צורת ניצול המיליון וזה הקודם, ואת התחזיות לגבי המיליונה הבא.

● חברת-המלט ההסתדרות, תית "נשר" תבלע את מיפנל "שימושון" בבית-שמש. הממשלה שהשקיעה סכומים עצומים בנשר, מתכוונת להציל את השקעותיה על-ידי בליעתו של שמשון, השייך לבעלים פרטיים.